

[Ivar Hansen]

danske samfund hidtil har haft så stor gavn af?

Der blev stillet et spørgsmål til skatte- og afgiftsministeren. Jeg tror, det var fru Aase Olesen, der spurgte noget i retning af: har vi fået svar overhovedet under udvalgsbehandlingen i skatteudvalget, der blot på ét punkt kan rimeliggøre dette lovforslags gennemførelse som led i det, ministeren kalder en velafbalanceret økonomisk løsning? Og svaret er, at det har vi ikke fået. Tværtimod har vi fået svar, der klart fortæller, at landbrugserhvervets og landmandens indtjening er for nedadgående, at omkostningerne er stærkt stigende, og at dette lovforslag yderligere vil bidrage til at mindske landmandens timefortjeneste og årsindkomst. Det er hovedindholdet af de svar, vi har fået af ministeren.

Ministeren sagde, at det nok ikke var muligt at komme videre i en diskussion med mig, for jeg havde tilsyneladende faglige og politiske interesser at skulle hylpe i denne sag. Det vil jeg af hensyn til ministeren lade passere, men dog ikke undlade at sige, at det er meget svært at få øje på, hvilke interesser regeringen plejer i denne sag. Det er i hvert fald ikke samfundsøkonomiske interesser.

Hvis jeg skal drage en konklusion af den debat, vi har haft her under anden behandling, og tage de faldne udtalelser efter deres pålydende – det går jeg ud fra at vi kan – så synes jeg, at der er rimelig udsigt til, at der er et flertal, der vil stemme imod dette lovforslag ved tredje behandling. Det vil vi hilse med tilfredshed.

Hagen Hagensen (KF):

Vi skal jo igennem meget i dag, og det kunne være fristende at optage en drøftelse med hr. Wilhjelm på grundlag af hans fikse, men ganske urigtige fremstilling af landmandens vilkår. Men lad det ligge. Jeg skal ej heller optage drøftelser, som jeg forstår er foregået uden for denne sal, mellem regeringspartiet og det radikale venstre, der kan skuffe ministeren i en sådan grad, at han heroppefra står og taler om, at man vel ikke har en aftale, men troede på osv. Alt det må vi jo lade ligge, og det drøftes jo nok videre et eller andet sted.

Det kunne jo også have været meget pudsigt at bore lidt i, hvad ministeren mente, når han sagde til hr. Arne Bjerregaard, om der lå

nogen trussel fra hr. Arne Bjerregaards side. Jeg forstod, at hr. Arne Bjerregaard fremførte sine synspunkter, som han fandt de var hans, og som de skulle stå for hans og hans gruppes indstilling til hele pakken. Skal det opfattes som en trussel, så er vi vist kommet langt ud.

Den egentlige grund til, at jeg kom herop, var, at ministeren talte om, hvorledes vi brugte bilagsmaterialet, og at jeg skulle have haft solbriller på, når jeg gjorde det. Nu plejer jeg ikke at gå med solbriller, men jeg brugte ikke af bilagsmaterialet andet og mere end en henvendelse, der er kommet fra de samlede landbrugere, hvor jeg uddrog de ting, hvor de markerede, hvordan det ville komme til at gå, hvis man gennemførte dette. Der ville blive mindre beskæftigelse, der ville være mindre produktion osv. Det var alt, hvad jeg brugte deraf, for jeg behøvede ikke at bruge andet og mere for klart at kunne sige, at denne særskat på landbruget er helt ved siden af. Mere har jeg ikke brugt af det.

Men så kunne der måske være grund for mig til at sige om solbrillerne, at dem har vi virkelig haft grund til at tro at ministeren har haft på, hver gang han skulle svare. Jeg referer ikke fra udvalg, for jeg henviser blot til de svar, vi har fået. Der ser det ud, som om solbrillerne har siddet godt og fast hos ministeren.

Ove Jensen (FP):

Hr. Wilhjelm kunne ikke forstå, hvordan det kunne lade sig gøre, at landmændenes indtjening kunne falde, når nettovalutaindtjeningen for landbruget blev forøget. Det kan jeg godt forklare hr. Wilhjelm. Det skyldes ganske enkelt det forhold, at samtidig med at de samlede omkostninger stiger herhjemme med en 10–12 pct. om året, så er landmændenes produkter kun steget med ca. 1 pct.

Det er klart, at denne udvikling medfører, at landmændenes indtjening bliver mindre og mindre, og det er da også en kendsgerning, at jo større produktion en landmand har, jo mindre indtjening har han. Det er en kendsgerning, at det er de unge, driftige landmænd med den store produktion og med den store investering, der har det største underskud.

Det er også klart, at når man fører en sådan politik, så er det kun et spørgsmål om